

Rode Inkt,
Zwarte Tranen

Rode Inkt,
Zwarte Tranen

Laura Marian

Schrijver: Laura Marian
Coverontwerp: Marleen Maris
ISBN: 9789465123042
© Laura Marian

Ik draag dit boek op aan een heel bijzondere man, die ik ongelooflijk bewonder om zijn vele talenten. Een man met de natuurlijke gave om wonderen te zien in de kleine dingen des levens, die het leven net weer wat mooier maken. Een man die me leerde houden van poëzie, me kennis liet maken met zijn grootmeesters, en vooral die een liefdesvuur liet ontbranden voor de meesterwerken van Pablo Neruda (vooral sonnet 19 heeft mijn hart veroverd)

Bedankt om me inkijk te geven in je hoofd, me te laten laven aan je eeuwige fontein van inspiratie en fantastische ideeën, en om steeds weer jouw wijsheid en arendsblik met me te delen. Zonder jou, was dit boek er nooit gekomen.

Voor altijd in mijn hart, to the moon and far beyond, je weet wel waarom.

Liefs, Laura Marian

Voorwoord

Toevallige ontmoetingen op toevallige plaatsen. Iedereen ervaart dit dagelijks. Mensen komen samen, interageren, drukken zich tegenover elkaar uit met emoties, met taal, met een zacht gebaar. En plots komt er die warme golf, alsof cupido een welgemikte pijl in het hart schiet. Een onvoorstelbaar krachtig gevoel, maar tegelijk ook zo pijnlijk. Zielen die plots, elkaar vinden, nog onwetend maar met elkaar verbonden. Heden en verleden vloeien in, en door elkaar.

De kracht van liefde, over landsgrenzen heen, voorbij de barrière van cultuur of taal, brengt een mens tot ongekennde lyrische, poëtische en emotionele hoogte. Maar evengoed het laagste en slechtste.

Men kan veel bezitten, maar liefde kent geen eigenaar. Het overwelmt en overwint, de enige kracht die eeuwig zal blijven bestaan.

Laura Marian, een getalenteerde schrijfster, brengt een fantastisch verhaal van passie, verdriet, liefde en jaloezie. Niet gebonden aan plaats of tijd maar waar vele elementen in het verhaal toch door velen zo vertrouwd aanvoelen. De meesterlijke weergave van de verstrengelde levens van de personages en de schitterende emotionele uitdrukkingen zijn een unicum. Door de vlotheid van hoe woorden en zinnen zoals tandwielen in elkaar overgaan, leest het boek als een hogesnelheidstrein. Voor men het weet wordt de laatste pagina omgeslagen, snakkend naar het vervolg.

Samuel Amoral

Intro

Aan mijn liefste,
mijn rots in de branding,
mijn eeuwige muze,

In de schemering van de ziel,
vloeien woorden, zwaar als gevoel,
rode inkt op vergankelijk papier,
schrijft verhalen van verdriet en van vier.
De pen drupt traag, als de tijd verstrijkt,
elke letter vertelt wat het hart euvel bereikt,
een liefde verloren, een droom die vervaagt,
wanneer de stilte de echo's van het verleden waagt.
Zwarte tranen rollen, als de nacht diep is,
onder een sterrenhemel, zo vol van gemis.
Ze vertellen van pijn, van de schaduw die danst,
van hoop die verbleekt, als een vergeten roman, een kans.
Rode inkt, stralend, maar ook zo kwetsbaar,
je draagt de lasten van elk gebroken gebaar.
In de kringen van verdriet, komt de waarheid aan het licht,
dat zelfs de helderste liefde soms eindigt in een strijd.
De tranen vervagen, de inkt blijft bestaan,
een geschiedenis die nooit helemaal vergaan,
en zo dansen ze samen, in het spel van de tijd,
rode inkt en zwarte tranen, een poëtische strijd.
Dus schrijf ik verder, met de pen in mijn hand,
een ode aan de liefde, die ik toch niet verbrand.
Rode inkt, zwarte tranen, ze zijn één en hetzelfde,
een symfonie van leven, waar waarheid en pijn zich weefden.

Fernando Garcia de la Fuente

1

Oviedo, zaterdag 8 juni 1940.

Zoals elke dag rijdt de jonge gespierde kerel Fernando Garcia de la Fuente op zijn moto voorbij de boomgaard, net buiten de drukte van de stad gelegen. Hij kijkt even naar omhoog, naar de zon, en knippert met zijn reebruine ogen. Zijn kortgeknipte zwarte haren glimmen van de brillantine. Een beginnende stoppelbaard accentueert zijn mannelijke kaaklijn.

Het is nog vroeg op de dag, 10 uur ongeveer, maar toch brandt ze al. Hij geniet van de vroege stralen op zijn lichaam, het maakt dat de wereld nog net iets mooier is. De wereld is intussen ontwaakt, her en der ziet hij een voorbij springend wild konijn, of vogeltjes die hem vergasten met hun mooiste lied... tot het kirren van duifjes in de bomen. Hartverwarmend is het, de rozenstruiken langs de kant van de weg die in volle bloei staan. Hij wordt opgeschrikt door lawaai en stopt even.

“Geef je over!” weerklinkt het dapper.

“Nooit of te nimmer! Ik ben Rey Pelayo, ik zal me nooit overgeven!”

Glimlachend rijdt hij weer verder, spelende kinderen die het gevecht van Don Pelayo uitbeelden. Stiekem droomt hij soms wel van een gezin.

Hij rijdt langs de rustig glooiende heuvels, met bonzend hart, in de hoop daar een glimp van de mooiste bloesem die hij ooit mocht zien op te vangen. Haar naam lijkt op een mooie symfonie, eentje die recht naar het hart gaat: Maria Amor de la Celda.

Ondanks zijn adellijke afkomst, is hij betoverd door haar. Zoals gewoonlijk is ze hard aan het werk in de boomgaard van haar ouders. Haar vader heeft talrijke bomen en gewassen, waarmee hij zijn varkentjes opkweekt. Allen staan ze vredig in harmonie,

op de uitgestrekte gronden. Vaak droomt hij weg over haar leefwereld, die in schril contrast staat met de zijne. In de verte ziet hij de boerderij van haar vader, Francisco de la Celda. Ze is eenvoudig. Van ver toont de boerderij klein, maar is gezellig ingericht. Het huis is grijs-wit, met een rood dak. De schuur is ernaast gebouwd, in grijze steen, en als je er langs loopt hoor je de varkentjes knorren. Wat een heerlijk leven moet het zijn. De keuken is klein, maar gezellig en gerieflijk ingericht. Ze bakken nog zelf hun brood op traditionele wijze.

Zijn vader behoort tot de aristocratie van Oviedo, en bezit een wapenfabriek in Oviedo. Hier worden mannen grootgebracht, in de wetenschap dat ze zullen worden zoals hun vader. Ze hebben een butler, knechten en dienstmeiden. Melancholisch dacht hij even terug aan zijn kindertijd. Zijn vader was er nooit, altijd aan het werk in de fabriek, of “op vergadering met rijke heren die hem absoluut wilden spreken, in de herenclub,” heette het. Zijn moeder was zo vaak alleen, heeft zo hard geleden. Worden zoals zijn vader... De gedachte hieraan alleen al stoot op weerzin bij Fernando. Zijn vader, is een kil man, ongevoelig, en staat erom bekend dat hij zich graag overgeeft aan vleselijke lusten, bij voorkeur niet in het echtelijke bed. Door zijn drukke bezigheden met de wapenfabriek, is hij zelden thuis. Fernando heeft bijgevolg geen goede band met zijn vader. Deze laatste vindt hem teveel een dromer. Een nietsnut die te graag muziek maakt, teveel buiten is op wandeling of weg met de moto, en vooral, dat hij zich te vaak inlaat met het gepeupel.

Al staat hij er niet graag bij stil, de angst voor oorlog wordt groter bij Fernando. Steeds vaker is zijn vader in gesprek met de afgezant van generaal Franco.

Franco zelf laat zich iets te vaak opmerken wanneer hij gaat vissen rond Oviedo, aan één van de bergrivieren. Het is alsof hij spottend en bestuderend mensen nastaat dan, en Fernando krijgt er een ongemakkelijk gevoel van. De vraag ‘wat als?’ rijst steeds vaker op in zijn gedachten de laatste tijd.

Uit zijn sombere gedachten ontwaakt, kijkt hij weer vol verlangen naar Maria Amor.

De zon streelt haar licht gebronsde huid. Haar lange donkere haren wapperen wild in de wind. Het lijkt op een mengeling van tinten bruin, gezoend door de zon. Hij bewondert haar glooiende vormen in haar lange blauwe jurk. Het blauw laat haar nog meer schitteren. Zij flatteert de jurk, de jurk flatteert haar niet. Wat ze ook draagt, het is alsof ze licht uitstraalt.

Zoals steeds zingt ze een lied, en gaat ze er helemaal in mee. Haar amandelvormige blauwe ogen maken hem gek, hij zou haar ogen willen zoenen, verdwalen in haar lied. Wie niet verdrinkt in haar mooie diepblauwe ogen, is een blinde. Haar diepe blauwe kijkers zijn als een wilde ontembare oceaan, die talloze diepe geheimen herbergt. Haar huid is gezegend door de frisse ochtenddauw.

Maria Amor is de jongste dochter van drie, waarvan reeds twee gehuwd zijn. Enkel Maria Amor woont nog thuis, en staat bekend om haar vurige karakter en temperament.

Ze heeft reeds een paar huwelijksaanzoeken afgewezen, op een brutale manier, die haar volledig typeert. Ze is ongrijpbaar als de wind... glipt door je vingers net als zand, en ontembaar als de zee woest is. Ze is als zuivere zuurstof in je longen, maar ook als een klaterende bergrivier...

De laatste die het probeerde om haar om haar hand te vragen, is spuwend en vloekend het huis uit gelopen.

“Duivelsgebreed, dat is het!” schreeuwde hij uit.

“Als ik trouw, is het uit liefde, niet omdat het moet!” riep een uitzinnige Maria uit tegen haar vader. “Ik wil een man, geen beest die me denkt te bezitten, of aan de ketting te leggen. Ik verdien liefde, respect.”

“Ach Maria Amor, zo werkt het niet! Je moet denken aan een goede partij. Hoe gaat het later verder met je gaan als je moeder en ik er niet meer zijn? Het vlees van de varkens levert niet genoeg op, en jij alleen kan het niet aan!”

“Vader lief, ik koester u en zal u eeuwig respecteren en aanbidden, maar ik kan niet anders dan luisteren naar mijn hart. Bak ik niet het lekkerste brood voor u? Brengen onze gewassen niet genoeg op? Zorg ik niet goed genoeg voor onze varkentjes? Ik werk even hard als een man doet vader, maar ik smeeek u, dwing me niet mijn hart te verloochenen.”

Maria Amor was bijzonder, op alle vlakken. Elke man uit de streek verloor zijn hart aan haar, en ze verbrijzelde het zonder genade, met één blik. Ze heeft officieren afgewezen, mannen hoog in rang en stand, maar ook simpele boeren.

Slechts één man kon haar wel bekoren, aan hem had ze dan ook haar hart verpand.

“Ben je me weer aan het begluren?”

Fernando schrok op uit zijn trance en keek recht in de ogen van Maria Amor.

“Ik...” stamelde hij, “het was niet mijn bedoeling...”

Ze schaterlachte en kwam dichterbij, waarop Fernando van zijn moto afstapte.

“Het spijt me. Ik vond het gewoon te grappig hoe je leek te verdwalen in je dromen.” Ze geeft hem een zoen op zijn blozende wang. “Ooit wil ik nog wel eens achterop bij je.” Ze kijkt naar de moto die schittert onder het zonlicht.

“Hard aan het werk zie ik?”

“Op de boerderij is er altijd werk. Maar voor jou maak ik graag tijd, gekkerd.”

Ze keek hem verliefd aan, en hij smolt weer weg. Hij toverde een bosje wilde bloemen tevoorschijn en ze glimlachte dankbaar.

“Dank je wel mijn lief.”

Hij nam een roos uit het boeketje, en drapeerde het in haar haar.

“Bijna zo mooi als jij”, fluisterde hij.

Ze keek hem verlegen aan, en nam zijn hand vast. Hij begeleidde haar naar een boom, waar ze samen plaatsnamen. Een eeuwenoude eik, met wiens eikels ze de varkens voedt.

“Net bij mijn favoriete boom...” mijmert ze dromerig.

Het zachte gras onder de boom biedt schaduw en verkoeling aan de twee geliefden. Hij neemt zijn zakmes en toont het haar.

“Mag ik?” vraagt hij. Ze knikt.

Behendig als een artiest kerft hij voorzichtig een hartje in de boom, met hun beider initialen erin. ‘F & M’

“Zodat onze liefde voor eeuwig en altijd bezegeld is, met deze prachtige eik als stille getuige.”

Als antwoord drukte ze haar lippen op de zijne, en zoende hem begerig.

De exotische smaak van haar lippen begeesterde hem. Het is alsof je een zoete mengeling van frambozen en bosbessen proeft, met een vleugje perzik. Hij likt even langs zijn lippen, om zo de smaak en gevoel van deze groet van haar lippen in te prenten in zijn herinneringen.

“Als ik nu dood zou gaan, is het met dit fantastische gevoel, een groet van jouw lippen mijn liefste.”

“Gekkerd, ik wil niet dat je dood gaat! Dan moet ik je missen, en dat terwijl ik van je houd!”

“Zelfs de dood kan me niet stoppen van je te houden. Komt de zon niet elke dag op in het oosten, en schroeit ze de aarde niet met haar prille stralen? Schittert de maan niet elke nacht aan het hemelfirmament? Mijn liefste, ik zweer je, wat ik voor jou voel, is niet alleen voor dit leven, maar voor de eeuwigheid. Niets of niemand, zelfs de dood in eigen persoon niet, kan het vuur blussen dat brandt voor jou in mijn hart.”

“Zo lief van je mijn liefste! Nog even, en ik zou het nog gaan geloven dat jij zelfs de kilte van de nacht zou overwinnen, het gevecht met de dood zou aangaan voor mij! Maar ik hou ook van jou, tot aan de maan en weer terug.”

Hij voelt hoe het malse gras kriebelt en kijkt dromerig naar de veldbloemetjes in het gras.

“Ik wil je vader om je hand vragen.”

“Ben je daar wel zeker van?”

“Hou je niet van me dan?”

“Ja, natuurlijk wel. Mijn liefde voor jou is dieper dan de diepste bergmeren, ongrijpbaar als de wind. Ik hoor elke nacht hoe de wind jouw naam fluistert mijn liefste. Alleen... Ben ik wel goed genoeg voor jouw familie?”

“Waarom zou jij niet goed genoeg zijn?”

“Ik hoor ook de geruchten. Papa doet heel mysterieus, hij zegt dat er oorlog gaat uitbreken, en ik dan moet vluchten met moeder naar de bergen rond Covadonga.”

“Ik geloof niet dat er oorlog komt. Maar ik begrijp je angst. Vader is ook steeds vaker bezig aan het onderhandelen, maar ik hou me liever afzijdig. De fabriek, dat is niet waar ik mee verder wil. Maar ik weet wel dat ik je tot mijn vrouw wil maken, en van je wil houden, tot in de eeuwigheid. Samen met jou een boerderij hebben, zelfvoorzienend leven... Een gezin hebben...”

Hij neemt haar beider handen, en kust ze teder, waarna zijn lippen de hare roeren, en de wereld verdwijnt in een eindeloze zoen.

“Volgende week wil ik je vader om je hand vragen, als dat mag.”
Ze knikte dromerig.

“Maar nu moet ik weer verder werken... Als ik hier klaar ben moet ik ook nog de was doen.”

Als een spichtige haas ging ze er weer vandoor, en werkte naarstig verder. Fernando keek haar verliefd na. Ondanks zijn rijke afkomst, zou hij de wereld geven, zijn titels opgeven, louter om haar als vrouw te hebben.

Hij stapte weer op zijn motor en reed naar huis, over de lange oprit. Hij begroette de tuinman even, en reed verder naar de garage, waar hij zijn motor zou stallen. Glimlachend, nog steeds dromerig over zijn grote liefde voor Maria Amor stapt hij fluitend uit de garage, en gaat richting de voordeur.

Eenmaal daar, werd hij uit zijn illusie gehaald. Zijn vader stond hem streng op te wachten.

“Daar ben je eindelijk. Kom maar eens mee naar de woonkamer, ik wil je aan iemand voorstellen.”

Gedwee volgt Fernando door de grote witte gang naar de woonkamer, die bezet is met parket, en op de marmeren schouw prijkt een zwaar ornament. In de hoek van de kamer staat een borstbeeld van zijn grootvader, de oprichter van de fabriek. Aan de zware eikenhouten tafel zit een man met een glas cognac voor zijn neus.

“Ik neem aan dat je deze heer kent?”

Fernando keek en knikte, het was de rechterhand van generaal Franco, zijn afgezant zeg maar, en dat betekende niet veel goeds. De man stond op en stak zijn hand uit, die Fernando twijfelend schudde.

“Fernando, je zal allicht gehoord hebben van de precaire situatie die momenteel gaande is? Uiteraard staan wij als een blok achter Generaal Franco. Maakt u trouwens mijn hartelijke groeten over aan el Generalísimo. U mag rekenen op onze steun, en wij zullen graag voorzien in de nodige middelen.”

Zijn vader knikte lovend de rechterhand toe en nam een trekje van zijn sigaar.

“In tijden van oorlog moeten we allen offers brengen, en dat is hier niet anders. We moeten als één man achter onze generaal staan, en denken aan de toekomst van het land, en ons geslacht.”

“Hoe bedoelt u vader, moet ik naar het front? Is de oorlog dan uitgebroken?”

“Het zijn woelige tijden, dus we moeten offers brengen en zorgen dat we sterk staan. Spanje heeft ons meer dan ooit nodig, en de Generaal moet op ons kunnen rekenen. Om die reden is het belangrijk dat wij, de gegoede families blijvende banden smeden.”

“En dat betekent vader?”

“We hebben een goede vrouw voor je geregeld, een fijn huwelijk, dat zekerheden biedt, en de banden weer zal aanhalen. De generaal zelf heeft haar voor je uitgekozen, je mag je vereerd voelen dat een man met zijn aanzien persoonlijk aan jou denkt, en aan de toekomst van dit land. Wat dit land nodig heeft, zijn sterke zonen, die onze bloedlijn verder zetten, nietwaar?”

De afgezant knikt breed glimlachend.

“Maar,” stamelde Fernando, “ik wou de hand vragen van Maria Amor de la Celda.”

“De la Celda? De dochter van die varkensboer? Over mijn dooie lijk!” brieste hij. “Ik zal niet dulden dat je haar nog zal zien. Ze behoort tot de basse – classe. Het gepeupel. Vergeet haar jongen, ik wil niet dat je haar ooit nog ziet laat staan spreekt. Misschien nog één maal om te zeggen dat je trouwt met een ander.”

Hij draait zich om en recht zijn kin naar boven.

“Maar vader, dat kan ik toch niet maken? Ik heb haar mijn hart beloofd, ik heb mijn woord gegeven. Een man van eer breekt zijn woord niet, toch? Die boodschap heeft u mij altijd gegeven.”

“Een man van eer breekt zijn woord niet aan gelijkgestemden. Zij is het gepeupel. Daar geef je je woord niet aan, het is waardeloos! Net als zij! Ik zal het niet dulden, begrepen! Geen zoon van mij zal zich ooit oplat met een boerin van lager allooi. Over mijn dood lijk. Ik mag er niet aan denken. Wat gaan de mensen wel niet zeggen dan. ‘Oh kijk, een García de la Fuente is genaaid door een de la Celda.’ De schande!”

“Ik hou van haar, en zal voor haar vechten!”

Zijn vader draait zich woedend om. Fernando krijgt een harde klap in het aangezicht.

“Stommeling, je zet ons ten schande!”

In zijn jeugdige woede, gekrenkt in zijn Asturiaanse eergevoel, stormt hij de kamer uit, en spurt door de tuin weg, richting de garage, waar hij met gierende banden zijn moto buitenrijdt.

Onderweg naar de boerderij van Maria Amor. Hoort hij in de verte een knal en een luide schreeuw, alsof er gevochten wordt. Hij geeft nog meer gas, zodat hij sneller daar is. Eenmaal hij daar aan komt, krijgt hij nog een koude douche van formaat.

De vader van Maria Amor blijkt ‘bezweken aan een hartaanval’. Althans, dat is wat de buurman hem vertelde, al had hij wel een vermoeden dat die ‘hartaanval’ veroorzaakt werd door een

‘blauwe boon’. Dat zou de harde knal verklaren, en de schreeuw. Ongetwijfeld omdat hij de hand weigerde te schenken van zijn jongste dochter aan Miguel Lopez Gallo. Een rijkere boer, afkomstig van de streek rond Covadonga, en aangetrouwde familie.

Miguel was een grote man, met een zwarte bos krullend haar, en een stevige snor. Hij rookte erop los, en je kon hem ook ruiken. De sigarettenwalm hing steevast om hem heen. Zijn brede schouders deden hem imposant lijken, en zijn armspieren spanden in zijn kleren.

Er wordt gefluisterd dat zijn familie en hij een grote rol gespeeld hebben bij de coupe van Franco. Corrupt als de pest, die man. Van geen kleintje vervaard. Een man die geen nee aanvaard, hoe dan ook. Regelmatig deed hij wel eens een klusje, en als hij voor de deur stond, kon je maar beter betalen, of hopen dat je het er levend vanaf bracht.

Het vermoeden was wel groot dat hij de arme vader van Maria Amor gewoon neergeknald heeft, en er nog mee weg komt ook. Miguel werd het hand boven het hoofd gehouden van bovenaf, omdat hij wel vaker “iets ongewenst liet verdwijnen”. Zelfs de politie was bang van hem, omdat hij machtige vrienden had, die het hen moeilijk zouden kunnen maken. Het overlijden van Francisco zou bestempeld worden als een natuurlijk overlijden, ten gevolge van een hartaanval.

Daar Francisco’s vrouw geen zonen gebaar had, gingen alle bezittingen naar Miguel.

Hij klopte zacht aan op de deur, een buurvrouw deed open en ging hem voor naar de woonkamer. Het leek erop alsof er een schermutseling plaats gevonden had. Er lagen kapotte borden op de grond, stoelen omver, een gebroken vaas. Hij keek even rond met een ongemakkelijk gevoel, want hij kon Maria Amor nergens bespeuren, zag enkel het lichaam van de betreurde Francisco op de bruine stoffen zetel liggen. Op de vloer was een

spoor te zien. Iets donkerbruin. 'Zou dat bloed zijn?' vroeg hij zich af.

Hij keek vluchtig naar Francisco en dacht 'arme kerel, je was een goed mens, nobel in het hart.'

"Mijn oprechte deelneming," sprak Fernando ingetogen.

De moeder van Maria Amor keek hem bitsig toe.

"Maria Amor heeft toegestemd in een huwelijk met Miguel. Ze gaat mee met hem naar Covadonga."

Ze leek met de hele situatie genoeg te schein, alsof ze blij was dat ze eindelijk van haar echtgenoot verlost was.

Zijn wereld stortte in. Zijn ogen zochten zijn geliefde. Het duurde even voor hij haar kon ontwaren in een donkere hoek van de kamer, waar ze ineengedoken zat. Hij keek naar het betraande gezicht van Maria, wier oog half toe zat. Haar hele gezicht was aan het opzwellen, en een pluk donkere haren op de grond, deden vermoeden dat ze over de grond gesleurd is aan het haar. Haar handen voor haar gezicht geslagen om de tranen te bedwingen, toonden de donkere blauwe plekken om haar polsen. Ze keek naar de grond. Ze kon een snik nog maar net verbergen.

Onmiddellijk beseftte hij welk afschuwelijk tafereel hier moest plaatsgevonden hebben. Miguel zal de hand gevraagd hebben van Maria Amor, en ze zal op haar welbekende manier hem afgewezen hebben. Miguel, die bekend staat voor zijn agressieve gedrag en opvliegend karakter, neemt geen genoeg met een afwijzing. Mogelijks kwam het hier tot een schermutseling, een handgemeen tussen hem en haar vader. En zijzelf zal gevochten hebben als een leeuw om haar vader te beschermen.

De moeder van Maria Amor is een kille en liefdeloze vrouw, enige genegenheid was haar altijd weer vreemd. Bij de aanblik van deze scène vroeg Fernando zich af wat Miguel haar beloofd heeft. Een rijke echtgenoot, geen geur van varkens meer? Een baantje in de pastorie? Vrouwen die hun man op deze manier verraden, die hun kind verloochenen en zelfs verkopen, zijn tot

alles in staat. En geloven of niet, maar karma doet altijd zijn werk. Ze zou haar part nog krijgen.

Het bloed in zijn verliefde aderen begon te koken. Hij wilde haar zo graag redden, maar wat kon hij nu beginnen? Hij stond hier alleen, ongewapend tegen een reus met de kracht van een stier op hormonen.

Hij keek haar vragend aan, in zijn onstuimige verliefdheid was hij bereid het gevecht aan te gaan voor haar. Maar haar ooit zo verliefde blik, leek nu hol, dood. Ze schudde het hoofd alsof ze 'nee, niet doen', wou zeggen. Bruut werd ze rechtgetrokken door Miguel. Gedwee als een lam volgde ze hem, nagestaard door haar grijnzende moeder. Fernando had moeite om zich te beheersen en balde zijn vuisten naast zijn lichaam. Maria draaide zich nog één keer om, en lipte "Ik hou van je" naar hem. "Op naar Covadonga dus." Miguel gaf zijn bediende de opdracht om wat spullen in te laden van Maria Amor, en een verbouwereerde Fernando staaarde haar na toen de auto vertrok, met de liefde van zijn leven erin, afgevoerd als een slaaf. Als een gebroken man keerde hij weer terug naar huis, zijn tranen inslikkend, want echte mannen huilen niet...

Hij stapte schuifelend de woonkamer in waar zijn vader en de afgezant intussen met een glas cognac voor zich zaten op de zware lederen zetels. Beiden waren druk aan het discussiëren onder het genot van een sigaar.

"Ik zal huwen vader, en u gehoorzamen."

"Fantastisch, we maken er een schitterend groots huwelijk van. Dat wordt een feest om nooit meer te vergeten."

"Ik zou het liever klein en bescheiden hebben vader, enkel de burgerlijke dienst."

"Kom kom jongen, niets van dat, ook voor God mag je in het huwelijk treden. We gaan het huwelijk laten doorgaan op 7 september. Als dat geen goed plan is."

Net als Maria Amor stapt Fernando in een liefdeloos huwelijk, met de dochter van een rijke zakenpartner van zijn vader, en tevens een vertrouweling van generaal Franco.

Drie maanden later zou het huwelijk voltrokken worden. Zijn vader had een mooie woning voor hem geregeld, een herenhuis in Oviedo, waar hij een baan aanvaardde in de fabriek van zijn vader als boekhouder.

Reeds de dag van het huwelijk was zijn eega aan het mopperen. "Mijn jurk is maar gewoontjes, kon er echt geen duurder jurk af? Ik wou een groot feest met meer luxe en pracht en praal. Dit is maar sobertjes. Ik hou niet van die band en die muziek."

Het werd hem die bewuste avond van het huwelijk zo zwaar en zo teveel, dat hij zich laafde met liters rode wijn, en wegsloop als een dief in de nacht van het feest. Om uiteindelijk op de zetel te belanden in de woonkamer, en daar in slaap te vallen op zijn huweijksnacht. Carmen was lelijk als de nacht. Ze had een spichtige neus als een havik, een kin scherp als een een heks, en een roomwitte huid van de zon te ontwijken. Ze huiverde van de zon. Naast dit alles was ze gezegend met een flinke bos haar. Ze had gitzwarte krullen, die ze graag kort hield, en ook flink wat dons onder de neus. Zeg maar een flinke snor. Ze voelde zich goed genoeg, dat ze geen extra aandacht besteedde aan het vrouw zijn, dus okselhaar en haar op de benen was weelderig aanwezig.

Hij gruwde te moeten slapen met deze vrouw, naast haar wakker te worden. Zijn echtelijke plicht vervullen, voelde als onder dwang. Het voelde aan alsof iemand een revolver op hem richtte. Het was monotoon, als een robot, zonder emotie, zonder haar te zoenen. In gedachten had hij Maria Amor voor ogen, want anders deserteerde de soldaat nog voor een salvo was gelost. Twee maand na het voltooien van het huwelijk was ze zwanger.

Het nieuws van de zwangerschap was een godsgeschenk, zo hoefde hij haar niet meer aan te raken. Samenslapen was nooit

een optie voor hem, ze hebben nooit het bed gedeeld. De daad gebeurde, broek op en weer naar zijn eigen kamer. En dat was hem nu bespaard gebleven, gelukkig maar.

Carmen en hij leven naast elkaar. Ze is een holle vrouw, die nooit genoeg heeft. Dankbaarheid voor de zonsopgang, voor alles wat er is, het is haar vreemd. Ze schreeuwde meermaals per dag tegen hem, ging tekeer tegen bedienden. Hij hoorde het vaak al niet meer. Hij schaamde zich overal voor haar, waar ze kwamen, voor haar opvliegende karakter. Ze was enkel bezig met luxe en uiterlijk vertoon. Vaak was ze boos op Fernando waarom hij geen hoge positie had in het leger, en waarom hij ook niet dacht over de fabriek van zijn vader over te nemen en verder uit te bouwen. Hij hoorde het haar zo vertellen: "Er zit toekomst in wapens."

Fernando echter was geen vechter, hij hield niet van de wapenindustrie. Hij deed de boekhouding om een baan te hebben, en te kunnen voorzien in het levensonderhoud, en steeds vaker bleef hij langer werken, om daarna thuis te komen, en naar de studeerkamer te vluchten. Roken deed hij niet, maar hij genoot van een glas cognac of een glas wijn, met de deur op slot. Dan nam hij er een boek bij, of verdwaalde hij in zijn muziek die hij maakte met zijn gitaar. Carmen kon het niet verdragen dat hij zich daar op sloot, en bonsde als bezeten op de deur. Hij sloot de deur van binnen en grinnikte dan.

"Bons wat je wil op de deur jij heks, je komt er niet in!"

Het was zijn stiekeme droom een eenvoudig leven te hebben, in rust, liefde, maar dan met de vrouw van zijn leven. Het zou slechts een droom blijven, want zij is weg naar Covadonga.

Negen zware maanden, zo lang duurt het gewoonlijk voor een baby klaar is om geboren te worden. Negen maanden waarin de scheldwoorden in het rond vliegen, waarbij gekrijst wordt als bezeten, en iedereen aan het einde van zijn Latijn is. De zwangerschapshormonen van Carmen maakten dat de bedienden wel vaker dachten dat ze de ochtend niet zouden halen, of dat ze eigenlijk een weerwolf is in mensengedaante.

Oviedo, donderdag 14 augustus 1941

Eindelijk is het zover. Het moment diende zich aan dat zijn kind gebaard zou worden.

In allerijl wordt de arts erbij gehaald. Carmen ligt vloekend en scheldend op haar bed. De arts komt de kamer binnen. De lakens zijn bevuild met vruchtwater en bloed, en er staat een dienstmeisje klaar, wachtend op orders. De vroedvrouw trekt een schort aan, en mouwen over haar jurk. Net als de dokter. Hij trekt handschoenen aan en voelt even aan haar buik, en hoeveel opening ze al heeft.

“Dit wordt een probleem”, mompelt hij. “De zwangerschap was al niet zo eenvoudig, maar de baby blijkt in stuit te liggen. Ze heeft nu een 7 centimeter opening. De weeën lijken zich goed op te volgen.”

“Doe dan toch iets, mafketel!” Carmen schreeuwt als een waanzinnige. “Ik ga dood! Dit doet zoveel pijn! Fernando, smeerlap, het is allemaal jouw schuld jij waardeloze nietsnut! Verdomme, haal die bastaard uit mijn lijf! Ik ga nu persen! Hoor je mij? Nu!”

Carmen begint te lachen als een waanzinnige, om even later te huilen als een hond. De vroedvrouw kijkt haar bang aan.

“Niets van aantrekken, mevrouw is gekend met mentale problemen ten gevolge van haar opiumverslaving. Door de zwangerschap kon ze geen opium meer nuttigen, en dat wreekt zich, ze heeft wanen hierdoor.”

“Wat gaan we doen dokter? Halen we haar open met een keizersnede, of gaan we proberen de baby te draaien?”

“Voor een keizersnede zal het te laat zijn, vrees ik. Ik kan proberen draaien.”

De dokter bindt Carmen die intussen uitzinnig ligt te schokken op het bed, vast aan hoofd en voeteinden.

“Carmen, luister, de baby ligt in stuit, ik ga even bij je binnen om te proberen of ik de baby kan draaien, oké, kijk rustig naar het plafond en adem diep in en uit.”

Langzaam gaat de dokter naar binnen en mompelt.

“Probeer aan de buitenkant mee te draaien, maar ik vrees dat het te laat gaat zijn, hij is ingedaald, en ligt in stuit.”

Weerom komt een wee.

“Ze heeft voldoende opening zuster. Juffrouw, kan u doeken halen, zachte dekens, de baby kleertjes, en warm water? En handdoeken graag!”

De bediende knikt en loopt naar de keuken om het gevraagde.

“De kleertjes liggen al klaar in de wieg in de kamer, en hier is een kom met warm water en de gevraagde doeken dokter.”

“Prima, dank u wel meisje. Nu mag je hier even komen helpen. Zet de kom hier maar op de tafel naast het bed, en kom maar naar hier.”

De meid doet wat haar gevraagd wordt.

“Carmen, luister goed. De beide dames gaan je benen optrekken en je knieën vasthouden. Als er nu een wee komt, grijp jij naar je benen, en breng je je kin naar de borst, en je perst uit alle macht, begrepen, zo hard en zo lang je kan! De baby komt met zijn voeten eerst, dus is het belangrijk dat die zo snel mogelijk eruit komt.”

“Dokter, ik denk dat ze koorts begint te maken, door de weeën en van de vele uren arbeid die ze al heeft.”

“Het is van levensbelang dat die baby er zo vlug mogelijk aankomt, dat is nu wat telt.”

De dames houden haar knieën vast, en Carmen brengt de kin naar de borst en perst.

“Harder persen, ik heb zijn beentjes al vast, doorpersen, komaan!”

Ze geeft het op.

“Even puffen, komaan, de volgende wee is op komst.”

Bij de volgende wee perst ze zo hard dat ze haast paars aanloopt in het gezicht, maar is de baby er ver genoeg uit dat de dokter hem er voorzichtig kan uittrekken.

“Gefeliciteerd, het is een jongen! Zuster, gaat u hem even verschonen?”

Met een gil komt de kleine man tot leven, terwijl de vroedvrouw hem wast en meet en weegt.

“Een flinke kerel is hij, 51 centimeter en 3.5 kilo. Van een goede kerel gesproken!”

“Goed gedaan mevrouw.” De meid aait even over de hand van Carmen, maar ze reageert niet direct. Ze ligt zwijgend en wit neer.

“Dokter, ze reageert niet.” De dokter stond intussen even bij de baby, en komt eraan gelopen.

“Verdorie, de moederkoek is er nog niet, en ze is wit weggetrokken, ze zal toch geen inwendige bloeding gekregen hebben?”

“Carmen, luister naar mij, hallo, Carmen?” Hij tikt even tegen haar gezicht. “Nu moet je de placenta er nog uitduwen, komaan meisje.”

Als in een roes doet ze wat er gevraagd wordt, en plots spuit het bloed uit haar lichaam, als een fontein. Een deel van de moederkoek komt eruit.

“Verdorie, de placenta is gescheurd, ze gaat een inwendige bloeding hebben.”

“Wat stelt u voor dokter?” vraagt de vroedvrouw op de achtergrond.

“Neem snel mijn koffer in de hoek, ik kan proberen om haar te verdoven, en een keizersnede uit te voeren.”

Hij merkt hoe het bloed aanzwelt, en Carmen steeds trager gaat ademen.

“Ik vrees dat we te laat zijn.”

Twee minuten later was het gebeurd, Carmen sterft in het kraambed, ten gevolge van de heftige bloeding.

Kortom, alles wat fout kon lopen, liep ook fout.

Fernando liep te ijsberen in de woonkamer terwijl de dokter en een vroedvrouw druk bezig waren boven in de kamer. Het lawaai leek te verstommen.

Hij mijmerde over het hele gebeuren.

‘Wat als dit met Maria Amor zou geweest zijn... Stel dat zij hem een zoon zou geven... Of een dochter wiens schoonheid een weerspiegeling zou zijn van de hare? Hij zou aan het kraambed zitten bij Maria Amor, haar hand in de zijne vasthoudend, en haar fluisteren hoe goed ze het deed. Reikhalzend uitkijken naar zijn baby, en haar de hemel in prijzen met haar harde werk. Zeker weten zou Maria Amor niet zo moeilijk zijn doorheen de zwangerschap.’

Even later komt de meid met de baby op de arm naar beneden. “Gefeliciteerd meneer. Het is een zoon. De dokter is nog even bezig met uw vrouw.”

De baby lijkt sprekend op hem. Het is een wolk van een jongen, met grote reebruine ogen. Vertederd kijkt hij het kleine wondertje aan.

“Hallo kereltje, welkom op de wereld. Ik ga jou Emilio dopen. En ik beloof jou, kleine vriend, dat ik er voor jou zal zijn... Hoe dan ook... Jij gaat nooit de kilte ervaren van een vader die er niet was... Ik ga met je spelen, en jij gaat opgroeien tot een nette en liefdevolle jonge man. En als je groot bent, dan gaan we samen vissen in één van de rivieren rond Oviedo.”

Even later komt de dokter naar beneden met een vuile bebloede schort aan.

“Het spijt me, ik vrees dat ik slecht nieuws heb.”

Hij kijkt de dokter afwezig aan. “Hoe bedoelt u?”

“De baby lag in stuit, en bij het baren is de placenta gescheurd, wat een heftige bloeding veroorzaakt heeft. Door de pijnen kreeg ze eveneens heftige koorts. Ik heb gedaan wat ik kon, maar ik kon haar niet redden, het spijt me.”

De arts boog zijn hoofd naar beneden.

“U deed wat u kon dokter”, is alles wat Fernando kon uitbrengen. Eigenlijk was hij er niet eens kwaad om, dat hij eindelijk van dat spook verlost was.

Hij kan niet eens zeggen dat hij rouwt om het verlies van zijn vrouw, omdat zijn hart reeds enige tijd gestopt is met kloppen. “Voor de voeding van de baby, en de zorg, denk ik opeens aan Louisa. Zij is haar baby twee dagen geleden verloren in het kraambed, maar zij zou deze baby wel kunnen zogen, zodat hij kan uitgroeien tot een sterke jongeman.”

Als in een roes liet Fernando het even over zich heen gaan, en knikte. De dokter vertrok, om even later met een jonge vrouw in de kamer te staan, die zich voorstelde als Louisa. Haast instinctief legde hij de kleine Emilio in de armen van Louisa, die de zorg op zich zou nemen. Gretig hapte de kleine Emilio aan, en dronk. Hij was geen luidruchtige baby, maakte niet teveel lawaai en was gelukkig rustig, eigenlijk alles wat zijn moeder niet was. Louisa legde een omslagdoek over zich heen, en Fernando gaf haar de privacy zodat ze zijn zoon in rust kon zogen. Het heuglijke nieuws bereikte al snel zijn ouders. Vooral de moeder van Fernando was zo gelukkig met haar kleinzoon.

Dezelfde avond na de geboorte stonden zijn ouders plots op de stoep.

“Mag ik mijn kleinzoon komen bewonderen”, vroeg zijn moeder gretig. Ze kuste haar zoon op het voorhoofd, en volgde hem naar de woonkamer, waar de wieg stond met de kleine Emilio erin. Naast de wieg zat Louisa te borduren. Ze borduurde lakentjes en dekentjes, met in sierlijke letters Emilio erop, in het kenmerkende blauw van Asturië.

Vertederd kijkt ze hem aan. “Wat een prachtig kereltje ben jij... Met jouw grote mooie bruine ogen... Mag ik jou eens pakken, nu je wakker bent?”

Vertederd neemt ze hem uit de wieg, in haar armen en gaat zitten met hem op de zetel.

Zijn vader kijkt hem zoals altijd bestuderend aan, en trekt even aan zijn snorretje. "Waar is de mama?"

"Carmen heeft het kraambed niet overleefd helaas. God hebbe haar ziel."

"Oh, maar dat is een goeie zaak, dat wil zeggen dat jij alles van haar erft. Nu ben je een rijke man mijn zoon, je moet je nooit geen zorgen meer maken over je kleine man, hij is een rijk man nu. Je kan hem laten studeren, alles wat je maar wilt."

Tezelfdertijd in de streek van Covadonga loopt een vrouw te puffen over de straat. Haar bolle buik weegt door, en ze zeult met een zware zak aardappelen.

"Maar Maria Amor toch! Je bent bijna negen maanden zwanger, zo'n gewicht de heuvel op sleuren zou jij toch niet meer mogen? Zou je niet beter wat rusten?"

"Lieve Doña Mercedes, als ik het niet doe, doet niemand het. En dan krijg ik er weer van langs dat er geen aardappelen zijn."

"Maar naar de markt gaan om al die spullen is toch te veel voor jou, zeker nu je hoogzwanger bent. Jouw echtgenoot heeft een auto, hij kan toch met je rijden?"

Ze zucht even. Doña Mercedes weet wel beter intussen. Ze herinnert zich het huwelijk, een jaar geleden ongeveer. Het was een vreselijke dag. Het leek alsof de hemel huilde voor deze arme jonge vrouw. Reeds vanaf het moment dat ze hier toekwam, stond ze onder de kneuzingen en had ze een dik gezicht van de slagen. Doorheen de maanden was Doña Mercedes vaak getuige van vreselijke mishandelingen, geschreeuw, gescheld. Maar de dag van het huwelijk, die tartte alle verbeelding. Het arme kind kwam de kerk binnen, aan haar polsen gesleurd, kaken dik, een oog dat dicht zat, tranen over haar wangen, en op het moment dat ze bijna aan het altaar was en wilde vluchten, sleurde hij haar bij de haren. Het arme kind lag zieltogend in het gangpad, en niemand die durfde reageren.

Die bewuste huwelijksnacht hoorde ze kriesen, huilen, schreeuwen, maar niemand die iets durfde doen. Een paar maand later bleek het arme wicht zwanger te zijn, maar nog stond ze vol blauwe plekken. Er ging geen dag voorbij, of ze ging niet bidden in de grot van Covadonga, in de kapel van La Santina de Covadonga.

“Mijn geloof is alles wat me op de been houdt”, was het antwoord.

“Kom meisje, geef die zak maar hier, ik help je wel.”

Maria Amor geeft de zak aan Doña Mercedes en blijft even staan.

“Wat scheelt er meisje?”

“Pijn, in mijn onderbuik. Steken.”

De buurvrouw kijkt haar even aan, en kijkt dan naar de grond.

“Volgens mij is het begonnen schatteke, je gaat moeder worden.

Je water is zonet gebroken, wat jij nu hebt zijn weeën.”

“Oei, wat nu?”

“Niet panikeren, kom, ik help je naar binnen. Kan je nog stappen? Steun maar op mij.”

Maria neemt de arm van Doña Mercedes en schuifelt mee. Ze grijpt af en toe naar haar buik en moet heftig naar adem happen.

“Verdorie, die worden precies wel heftig, en het gaat snel. We zijn er bijna.”

Ze komen bij het huis, en gaan naar binnen. Maria Amor klapt nog net niet dubbel.

“Oooh die pijn!”

“Puffen meisje, puffen! Kom, we gaan naar je kamer op bed liggen. Heb je doeken? Handdoeken? Staan de babyspullen klaar?”

Maria Amor knikt.

“De babyspullen liggen klaar in de wieg, alsook de doeken. Handdoeken liggen in de badkamer.”

“En een teil voor warm water? Ga op bed liggen, en trek je onderkleden uit. Ik ga een kom halen met warm water. Is hij thuis?”

Maria Amor schudt het hoofd.

“Mooi zo. We zitten hier behoorlijk afgelegen, dus er gaat geen dokter zijn, ik kan nog snel een andere buurvrouw optrommelen als je dat wilt, maar ik ga eerst even kijken hoever het al staat voor ik hier wegga, begrepen? Ik ben hier. Ze trekt voorzichtig de benen open van Maria Amor, en merkt dat er volledige ontsluiting is.

“Oké, luister goed. Ik ga nu snel warm water halen, blijf rustig puffen, ik kom direct. Blijkbaar heb je een hele hoge pijngrens, want de ontsluiting is volledig. Zodra ik terug ben, en je hebt weer een wee, gaan we samen persen. Ik ben er direct!”

Mercedes loopt als bezeten naar de keuken om warm water en komt weer terug. Ze plaatst de kom met water op het nachttafeltje en haalt snel ook handdoeken.

Maria Amor ligt te zweten en te puffen.

“Ik voel iets komen Mercedes.”

“Ik ben hier meisje. Ik kijk mee, je trekt je beide knieën naar je op, en brengt je kin naar de borst, oké? Kan je dat doen voor mij? Ik ga voelen aan je buik, als ik roep ‘persen’, dan gaan we samen persen, zo hard als je kan, en puf de pijn tussendoor weg.”

Ze knikt.

“Persen, nu!”

Maria Amor knelt de tanden op mekaar, grijpt haar benen en perst alsof haar leven er vanaf hangt.

“Oké, goed gedaan, even puffen, want de volgende wee komt eraan.”

Ze hapt even goed naar adem, en perst opnieuw.

“Nog één keer en de baby is er, komaan!”

Ze perst nog één keer alsof het haar laatste snik is.

Dan weerklinkt een zacht gehuil.

“Proficiat meisje, je hebt een prachtige dochter gebaard.”

Ze wikkelt de baby in een deken en legt haar op de borst van Maria Amor.

“Nu moet je nog één keer goed persen om die moederkoek eruit te duwen, en dan snijden we de navelstreng door. Hoe gaat ze heten lieve schat?”

“Ana. Ze zal Ana heten.”

Maria Amor kijkt vertederd naar de kleine Ana die gretig hapt aan de borst en drinkt. Intussen snijdt Mercedes de navelstreng door.

“Goed zo, een flinke eter.” Mercedes glimlacht. “En daar is de moederkoek. Ik ga je direct opfrissen lieve schat, voed de baby eerst, en dan was ik haar, en kleed ik haar. Je hebt het prima gedaan. Ik leg de bebloede handdoeken en lakens hier even, dan neem ik ze mee om te wassen. En dan verschoon ik even alles voor je.”

“Dank je wel Doña Mercedes, hoe kan ik jou ooit danken.”

“Meisje toch, ik weet dat je voor mij net hetzelfde zou doen.”

Wanneer de kleine Ana gedaan heeft met drinken, neemt Mercedes haar mee naar de teil met water, en wast haar. Daarna krijgt ze een katoenen luier aan, en een rompertje. Mercedes legt haar even in de wieg, onder haar lakentje en dekentje, en glimlacht nog eens.

“Wat een prachtige rieten wieg heb je hier.”

“Het was een cadeau van mijn zus. Ik ben benieuwd hoe mijn familie gaat reageren op dit nieuws van Ana, ik heb mijn moeder al een paar maand niet meer gehoord. Geen nieuws is goed nieuws zeker?”

Mercedes gaat even naar de keuken, en neemt schoon water.

“Zo, en nu gaan we even de mama opknappen.”

Voorzichtig verfrist ze Maria Amor.

“Je hebt dat goed gedaan meisje. Heb je verbanden voor jezelf? Schone nachtkledij, ondergoed?”

“Daar in de kast.”

Ze loopt naar de kast en neemt een schoon nachtkleed en ondergoed, alsook verbanden.

“Die ga je nodig hebben nu, je gaat nog even vloeien.”

Ze helpt Maria Amor bij het aankleden.

“Zal het lukken om even op te staan? Dan haal ik het beddengoed er ook af, en leg ik schone lakens.”

Maria knikt en sloft naar een zeteltje in de kamer, die naast de wieg staat.

Mercedes legt schone lakens en neemt het bevuilde linnen mee, alsof er niets gebeurd is.

“Zal ik je nog iets maken om te eten? Je moet zien dat je goed en krachtig eet, dat die kleine drop daar groot en sterk kan worden.”

Ze glimlacht.

“Ik geloof zelfs dat ik nog een flinke pot soep heb. Ik heb vandaag een krachtige groentesoep gemaakt met vlees erin. Dat met een flinke homp brood moet al helpen om je weer wat op krachten te krijgen, en lekkere serano-ham natuurlijk. Ik neem de was al even mee, ik kom zo terug met eten voor jou.”

Mercedes wandelt het huis uit met het linnen onder de arm, en komt bij haar eigen huisje aan, waar haar dochter Luiza op visite is met haar echtgenoot.

“Zo bezoek?”

“Hallo mama, we zijn hier al even, maar je was er niet.”

“Het buurmeisje is bevallen van een dochter, ik heb daar even geholpen. Ik ga haar nu nog even eten wegbrengen, en dan die was hier afkoken, hopelijk krijg ik alles schoon.”

“Kan ik met iets helpen moeder?”

“Nee, het is wel goed, maar hoe gaat het met jou?”

“Ik heb groot nieuws mama.”

Haar echtgenoot straalt.

“Kijk maar eens goed.”

“Oh jeetje, ik word oma! Had je vader zaliger dat maar mogen meemaken! Wat een wonder, zoveel babygeluk op één dag! Ik breng snel wat eten weg, en dan wil ik er alles over horen, oké?”

Ze neemt een grote mand, waarin ze een kom soep plaatst, een Frans brood, eieren, spek, en een grote homp- ham.

“Hiermee kan ze vandaag wel verder, dan kan ze goed en krachtig eten, en daarna wat rusten.”

“Geef haar ook wat cassoulet mee mama, ik heb een grote pot gemaakt.”

“Dat siert je zo lieve schat, ik ben zo trots op je.”

Ze schept wat van de cassoulet in een kleinere pot, en zet het ook in de mand, waarna ze snel naar Maria Amor gaat, en het eten achterlaat in de keuken. Ze loopt nog even naar boven, om te kijken of alles oké is.

“Ik kom naar beneden, dan kan ik wat eten, en daarna wat rusten.” Maria Amor is zichtbaar aangedaan, maar sterk als ze is, weet ze zich te redden.

“Je doet het prima, en als je me nodig hebt, dan weet je me te vinden, onthoud dat goed.”

2

Oviedo, 13 april 1948

8 jaar is intussen verstreken. Elke dag opnieuw is een zwaar gevecht voor Fernando, verscheurd tussen de liefde voor zijn zoon, en zijn verloren dromen met Maria Amor. Zijn levenswil is ver weg. Er gaat geen dag voorbij, of hij schrijft een lange brief aan zijn geliefde Maria Amor, biddend, smekend dat ze hem niet zal vergeten. Haar naam staat in zijn hart gegraveerd.

Hij vraagt zich af hoe het met haar zou vergaan, wat ze aan het doen is, of ze nog steeds die schone frisse deerne is van weleer. Emilio doet het prima, groeit als kool, en is een fijne en respectvolle kleine jongen, die houdt van muziek, net als zijn vader. Steeds weer als zijn vader zijn gitaar neemt en zingt voor de kleine man, is hij dolenthousiast.

Echter, het geluk van vader en zoon wordt flink overschaduwd door de geladen situatie in Spanje, die Fernando steeds meer zorgen baart.

De vernederingen vanuit het regime van generaal Franco worden steeds erger.

Uit vrees dat zijn zoon hieronder vroeg of laat gebukt zal gaan, stuurt hij zijn zoon naar een kostschool bij de Broeders van Liefde in het verre België, waar hij goede resultaten behaalt. Hij wordt onderwezen in meerdere talen, en blijkt zelfs een neus te hebben voor wiskunde.

Deze daad van liefde hakt er nog dieper in bij Fernando, want hij wil veiligheid voor zijn kind, zekerheid, en in België is alles weer aan het heropbouwen na de zware oorlog. Echter kwijnt hij steeds meer weg. Hij laat het hoofd hangen en speelt zelfs geen muziek meer.

De jaarlijkse vernedering om rond te rijden met de mensen van het regime dat zijn leven verwoestte, wordt hem teveel. Overal waar hij kijkt ziet hij een wereld die hij verafschuwde.